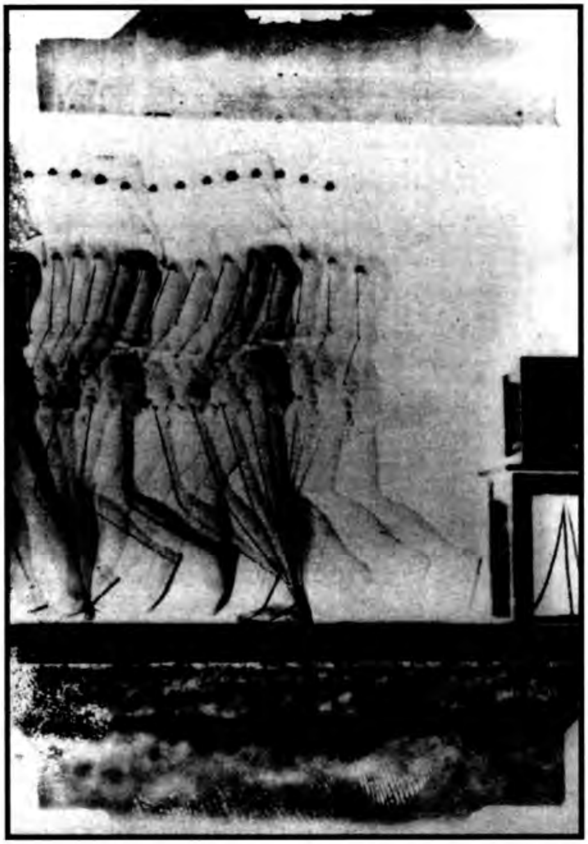
από τα πρότυπα,

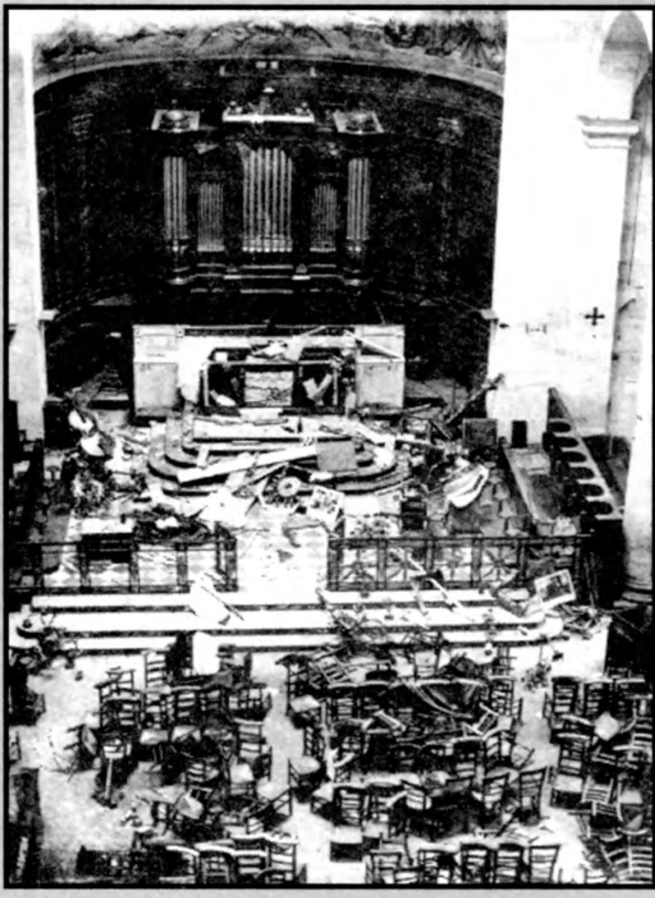
τους ρόλους,

τις εμπορευματικές σχέσεις,

εώς την καταστροφή τους,

και η αυτοοργανωμένη δημιουργία.

από τη θεατρική ομάδα του θερσίτη

Ιούνης 2001

ΑΤΑΚΑ

Με ό,τι κι αν ασχολείσαι οφείλεις να το εξηγείς. Κι αυτό όχι επειδή είσαι οπαδός του ορθού λόγου ή υπεραναλυτικός. Αλλά επειδή αυτό με το οποίο καταπιάνεσαι είναι τόσο εγκλωβισμένο σε κατασκευασμένα αισθητήρια και συναισθήματα, που νοιώθεις την ανάγκη να το προσδιορίσεις όλο και περισσότερο, για να μπορέσεις να διαχωρίσεις τη θέση σου από τους άλλους, να μπορέσεις στην πραγματικότητα να ασχοληθείς μαζί του με τους όρους που εσύ θέλεις και έχεις επιλέξει.

Όταν αυτό με το οποίο ασχολείσαι έχει να κάνει με την τέχνη, το πρώτο που θέλεις είναι να απομυθοποιήσεις τη λέξη. Και αυτό είναι πολύ δύσκολο καθώς οι λέξεις "τέχνη", "καλλιτέχνης", "δημιουργία", "έκφραση" είναι επιφορτισμένες με χαρακτηριστικά όπως θαυμασμός, μυστικιστικό δέος, αναγωγή στη σφαίρα του ιδανικού, που η άμεση αντίδρασή σου είναι να τις αποποιηθείς. Ή ν'αναρωτηθείς γιατί όλα αυτά μοιάζουν σαν κάτι τόσο διαχωρισμένο απ' την καθημερινότητά σου. Κι είναι αυτή ακριβώς την καθημερινότητα που θέλεις να ερμηνεύσεις και να "εξημερώσεις" μέσα από ήχους, χρώματα, εικόνες, λέξεις χωρίς αυτό να σημαίνει, όπως μάταια προσπαθούν να μας πείσουν, ότι απ' τη στιγμή που γίνεται κάποιος κοινωνός της τέχνης απομονώνεται σε έναν κόσμο ερμητικά κλειστό, αποκομμένο και καθαγιασμένο.

είναι λέξη γαλλική και

σημαίνει ΕΠΙΘΕΣΗ

Οι επαγγελματίες του θεάματος έχουν άλλωστε φροντίσει γι'αυτό: από τη μία οι πανάκριβες εμπορικές λύσεις, οι χλιδάτες παραστάσεις -βαρετές και συνάμα ανούσιες. Σ'αυτή την περίπτωση, ο θεατής, υπερήφανος δέκτης τόνων κουλτούρας, καταναλώνει αποσβολωμένος τα αδιαπραγμάτευτης αξίας προϊόντα του πολιτισμού (γνωστά και ως "κλασικά"). Από την άλλη η μεταφυσική ευλάβεια, η " εναλλακτική" προσέγγιση, από όπου μπορεί μεν να λείπει το στοιχείο του σεβασμού, αλλά όχι και αυτό του μυστικισμού. Εδώ, σύμβολα και κώδικες παράγονται και αναπαράγονται χάριν πρωτοτυπίας και εντυπωσιασμού κινούμενα πάνω σε "αιρετικές" διαδρομές. Η απόκλισή τους από τις πρότυπες μορφές δεν αποτελεί τίποτα άλλο από την επιβεβαίωση της αστικής αντίληψης που πάντα αφήνει χώρο για ακίνδυνες και ανώδυνες διαφορετικότητες. Όλα αυτά μοιάζουν να μπορούν να γίνουν κατανοητά μόνο από ένα πολύ συγκεκριμένο κοινό-ιερατείο, που δείχνει να κατέχει τα κλειδιά της αινιγματικής αυτής μπουρδολογίας, αφήνοντας όλους τους υπόλοιπους να νιώθουν διανοητικά ανίκανοι και δημιουργικά περιορισμένοι. Είτε, πάντως, προσπαθεί κανείς να παίξει με τους όρους των "αστέρων" ακολουθώντας το κυρίαρχο ρεύμα, είτε αποπειράται να εκφραστεί με μια δήθεν επαναστατικότητα που περιορίζεται σε δυο-τρία έξυπνα ευρήματα και αυτοαναιρείται εγκλωβισμένη στους τέσσερις τοίχους ένος κάποιου αστικού θεατρικού χώρου, υπάρχει ένα κοινό χαρακτηριστικό που δεν πρέπει να μας διαφεύγει: ότι όλα αυτά γίνονται αναπαράγοντας αυτόν τον πολιτισμό και συναινώντας στην αλλοτρίωση που τόσο επιτηδευμένα μας

περικλύει.

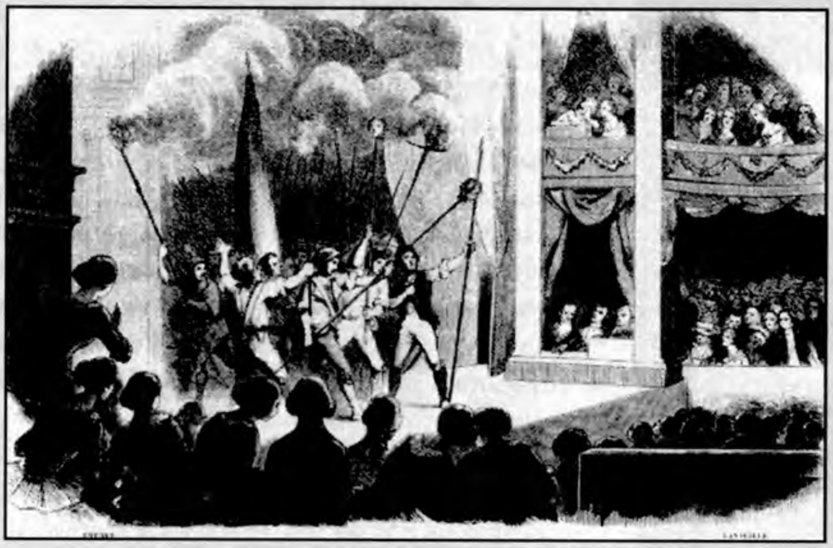
Η ενασχόληση με το θέατρο ως μέσο έκφρασης προκύπτει για μας από μια διάθεση ν'ανακαλύψουμε τα συστατικά του και έπειτα να επικοινωνήσουμε με τους άλλους τη διαδικασία της συνθεσής τους. Από τη διάθεση να στήνουμε τα δικά μας "σκηνικά" στην πόλη, θέτοντας διαρκώς ερωτηματικά, ενάντια σε καθετί που προσπαθεί να μας επιβληθεί σαν ιδέα ή σαν πράξη. Από την επιθυμία να δώσουμε τη δική μας ερμηνεία και το δικό μας νόημα σε πράγματα και καταστάσεις που μας αφορούν. Από την ανάγκη να ανακαλύψουμε άλλο ένα μέσο επίθεσης ενάντια σε καθετί που με τόση επιτήδευση προσπαθεί να μας αφομοιώσει.

Κινούμενοι πάνω στην ιδιαιτερότητα αυτής της μορφής της τέχνης, η οποία ορίζεται με τα στοιχεία ηθοποιός- θεατής- κείμενο- σκηνή και ταυτόχρονα αντίθετα σ'αυτή, μας έχει απασχολήσει το πώς και κατά πόσο μπορούμε να σπάσουμε τους αφομοιωμένους κώδικες του θεάτρου. Μ' αυτή τη λογική δεν θα μπορούσαμε να ανεχτούμε μεταξύ μας κάποιον σκηνοθέτη που να οριοθετεί τη δημιουργικότητά μας και να μας επιβάλει τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Τα υπάρχοντα θεατρικά κείμενα (που αναπόφευκτα κουβαλούν μια ιστορικότητα ήδη βεβαρυμένη) τα οικειοποιούμαστε με μια λογική απαλλαγμένη από την αστική αντίληψη που καλλιεργείται στις θεατρικές αίθουσες και σβήνει πίσω από χειροκροτήματα και υποκλίσεις. Ιδανική συνθήκη και επιδίωξη παραμένει για μας η δημιουργία καινούργιων θεατρικών κειμένων. Χώρος δράσης μας δεν μπορεί παρά να είναι ένα πεδίο ανοιχτό, όπου η πρόσβαση για τον καθένα θα είναι ελεύθερη και δεν θα ανταλλάσεται με κανενός είδους αντίτιμο, δεν θα πατρονάρεται και δεν θα χειραγωγείται από σπόνσορες, επιχορηγήσεις, δήμους, φεστιβάλ. Δεν αποδεχόμαστε τους ρόλους ηθοποιός- θεατής, που αφορούν μια μονόδρομη σχέση εντυπωσιασμού. Στόχος μας δεν είναι απλά και μόνο να σπάσουμε τους υπάρχοντες θεατρικούς κώδικες. Αυτοί είναι έτσι κι αλλιώς πιστά αντίγραφα των κωδίκων που παράγονται και αναπαράγονται στην καθημερινή ζωή και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού το θέατρο δεν είναι ξεκομμένο από αυτή την πραγματικότητα. Θα ήταν μερικό να προσπαθεί κανείς να σπάσει απλά και μόνο αυτά που αποτελούν ουσιαστικά τις εκφάνσεις ενός πολιτισμού αλλοτρίωσης χωρίς να επιτεθεί σ'αυτόν συνολικά.

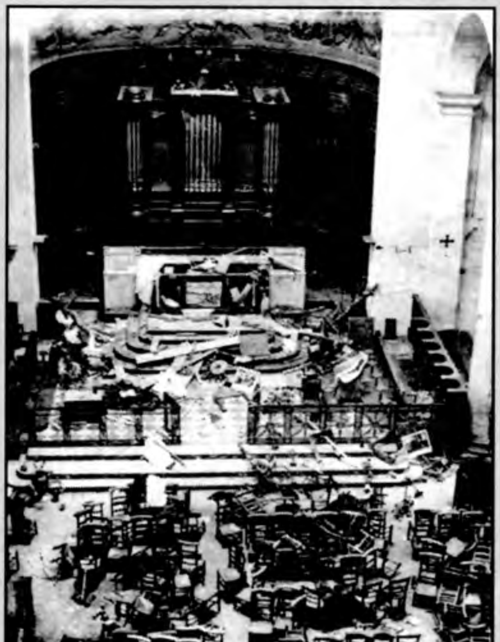
Κομμούνα του Παρισιού 1871.
Ερείπια του «μεγάρου τέχνης».

Έφοδος των «αβράκωτων» στο θέατρο των Σελεστίνων 1789.

...μικρά μαθήματα ιστορίας της τέχνης...

Κι απ' το τελετουργικό γκρέμισμα του σπιτιού του πρωθυπουργού Θιέρσου,
στην καταστροφή του ωδείου του Παρισιού, 1871.

ΧΩΡΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΗΣ

Αν υπάρχει ένας κινητήριος νόμος της εμπορευματικής κοινωνίας, αυτός είναι ότι το εμπόρευμα οφείλει ν' απλώνεται παντού, ν' αξιοποιεί το χώρο και το χρόνο, να στήνει πάνω τους αποικίες αυταπατών. Κι αυτό όχι μόνο στα στενά όρια που ορίζουν τα βιβλία της γεωγραφίας. Ο αξιοποιήσιμος χωρόχρονος πρέπει να έχει πάντα ανθρώπινο μέγεθος. Αυτή είναι εξάλλου η βαθύτερη φιλοσοφία του εμπορεύματος: όχι η απλή διαχείρηση άψυχων αντικειμένων αλλά η διαχείρηση έμψυχων προσδοκιών, επιθυμιών, αναγκών. Η ίδια η συναρμολόγηση τελικά του άψυχου με το έμψυχο, η κατασκευή ενός αδιαχώριστου ανθρώπου-εμπόρευμα. Γι' αυτό το κάθε προϊόν πρέπει να είναι πάντα αναγκαίο, ποτέ περιττό και στατικό, σαγηνευτικό και προσιτό, διεισδυτικό, να υπονοεί πάντα κάτι παραπάνω από αυτό που θα έπρεπε να είναι, να ξεφεύγει από τον εγκλωβισμό της χρηστικότητάς του, ν' αναχθεί στο τέλος σε σημείο της ίδιας της καθημερινότητας. Να δίνει την ταυτότητά του και κομμάτι της λάμψης του στον επίδοξο κάτοχό του. Το εμπόρευμα στήνει το βάθρο του, αναδημιουργεί τη μεγαλοπρέπεια και την επιβολή του μέσα από την κίνησή του να ταυτιστεί με κάθετι ανθρώπινο. Έτσι ώστε, όσο περισσότερο το ιδεώδες σημείο αναφοράς του εμπορεύματος γίνεται ο καθένας, τόσο περισσότερο και καλύτερα υπακούουν όλοι στις συλλογικές προσταγές, όλο και περισσότερο τείνουν να συμπίπτουν στο τάδε ή δείνα επιβεβλημένο πρότυπο.

Μέσα σε όλα αυτά βέβαια, οι μηχανισμοί χειραγώγησης πρέπει να είναι διακριτικοί στη διαχείριση του ανθρώπου-εμπόρευμα. Σε καμία περίπτωση οι κυριαρχικές επιδιώξεις δεν πρέπει να φαίνονται ότι οδηγούν σ' ένα μοντέλο υπηκόου και διανθρώπινων σχέσεων άνευ όρων παραδομένων σε εξαναγκασμούς. Η ανοιχτή αποδοχή από την πλευρά της κυριαρχίας μιας τέτοιας ποιότητας υπηκόων, θα αντιτιθόταν στις αξίες που η ίδια έχει επιβάλει και που τη νομιμοποιούν κοινωνικά. Το λεξικό των ωμών προστακτικών προσεχτικά "εξορίζεται" και λειαίνεται, δίνοντας τη σκυτάλη στο λεξικό της κοινωνικής συναίνεσης.

Και σύμφωνα μ' αυτό, η ενεργητικότητα, η επιθυμία, το ανικανοποίητο, η "ελευθερία και ο πλούτος των επιλογών", το πάθος, τα γούστα, η μοναδικότητα, το "πρόσωπο και το όνομα", θα χρωματίσουν ως απαρίσταλτα χαρακτηριστικά, ως απόλυτες αδιαπραγμάτευτες αξίες, τον αναβαθμισμένο καταναλωτή. Παράλληλα όμως, όταν η επαφή με το εμπόρευμα δεν ολοκληρώνεται, όταν η λάμψη του δεν θ' αντανακλαστεί πάνω στον κάτοχό του, γι αυτό το ανολοκλήρωτο θα πρέπει να ευθύνεται αυτός κι όχι το αντικείμενο. Αυτός και οι ατέλειές του, που δεν του επιτρέπουν να ολοκληρώσει και να καρπωθεί κατι που το ίδιο το προϊόν αναδύει σε κάθε του εκατοστό. Κι αυτή η αποτυχία θα οδηγήσει σε μια εκ νέου προσπάθεια, που μονίμως θα επιστρέφει στο ίδιο σημείο. Η μοναδικότητα, η προσωπικότητα, η λάμψη, όλες οι αξίες που αντανακλά και θεωρητικά προσδίδει το προϊόν στον καταναλωτή του, θα τον βουλιάξουν για άλλη μια φορά στην πιο πλήρη ανωνυμία.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ : ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΑΖΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

"... και καθώς καθόλου δεν αποδεικνύεται ότι, κάνοντας αυτό (το να ονειρεύεσαι), η "πραγματικότητα" που μ' απασχολεί ενυπάρχει στην κατάσταση του ονείρου, ότι δεν βυθίζεται στο αμνημονικό, γιατί να μη δώσω στο όνειρο εκείνο που αρνούμαι καμιά φορά στην πραγματικότητα, δηλαδή εκείνη την αξία της βεβαιότητας στον εαυτό της, που, όσο αυτή διαρκεί, δεν εκτίθεται καθόλου στην αποδοκιμασία μου; Γιατί να μην περιμένω από το όνειρο περισσότερα από όσα περιμένω από ένα βαθμό συνείδησης κάθε μέρα και πιο υψηλό; Το όνειρο δεν μπορεί τάχα να επιδοθεί κι αυτό επίσης στη λύση των θεμελιωδών ερωτημάτων της ζωής;..."

" ... πιστεύω στη μελλοντική συγχώνευση αυτών των δύο καταστάσεων -του ονείρου και της πραγματικότητας- των τόσο αντιφατικών φαινομενικά, σ' ένα είδος απόλυτης πραγματικότητας, υπερπραγματικότητας θα μπορούσα να πώ..."

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΕΤΟΝ 1ο ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΣΟΥΡΕΑΛΙΣΜΟΥ 1924

Είναι ξεκάθαρο -σήμερα περισσότερο από ποτέ- το πόσο αυτή η "υπερπραγματικότητα", είναι ζωντανό κομμάτι του θεάματος-εμπορεύματος. Και αυτό όχι μόνο όσον αφορά στο αισθητικό μέρος (μια ματιά στα εγχειρίδια ντιζάιν ή διαφημίσεων είναι αρκετή) αλλά στην ίδια τη βαθύτερη φιλοσοφία του εμπορευματικού κόσμου. Θα ήταν άδικο -αν όχι ανιστόρητο- να κατηγορηθούν οι σουρρεαλιστές σαν αυτοί που άνοιξαν το δρόμο στους μηχανισμούς χειραγώγησης, για την αποκωδικοποίηση του ασυνειδήτου, του ονείρου. Πριν από αυτούς άλλωστε οι επιστήμονες του ελέγχου είχαν με μανία προσπαθήσει να το αποκωδικοποιήσουν, θέτοντάς του τις κυρίαρχες κανονικότητες και αποκλίσεις.

Το εμπόρευμα για να καθολικοποιήσει την ανάγκη ύπαρξής του, πρέπει διαρκώς να ικανοποιεί κάθε ανθρώπινη αίσθηση, να μπορεί εν τέλει να δίνει τις δικές του απαντήσεις σε κάθε απορία ή επιθυμία τους και να τις υποκαθιστά. Παρόλο όμως που οι (πλήρως πλέον) αποκωδικοποιημένες ανθρώπινες αισθήσεις, έγιναν και γίνονται διαρκώς το πεδίο που το εμπόρευμα στήνει τις αποικίες του, δεν είναι αρκετές από μόνες τους. Γιατί είναι "περιορισμένες,μαζικές, συμβατικές". Και το εμπόρευμα δεν θέλει μόνο μια μαζική αναφορά που του επιβάλει η συμβατικότητα της καθημερινής του χρήσης, ο εγκλωβισμός του στην πεζή υλικότητά του, αλλά και αυτήν την ιδιαίτερη, μοναδική και απομαζικοποιημένη αναφορά που θα καταργήσει την πεζότητά του. Θέλει με λίγα λόγια να στήνει τις αποικίες του στο "υπερβατικό", στο χώρο του ίδιου του ονείρου, γιατί είναι αυτός ακριβώς ο χώρος που θα καταστήσει το εμπόρευμα μοναδικό, ξεχωριστό, αναγνωρίσιμο, αναγκαίο.

Γι αυτό κάθε ατομική επιθυμία, κάθε τρόπος έκφρασής της, καθε μέσο της, κάθε βίωμα, κάθε κώδικας επικοινωνίας, πρέπει να διαμεσολαβηθεί, να διασπαστεί και να μαζικοποιηθεί με κυρίαρχα πρότυπα. Μια κοινή αισθητική του ονείρου είναι το ζητούμενο και δεν υπάρχει γονιμότερο πεδίο πραγμάτωσής της, από το χώρο της τέχνης. Έτσι δεν είναι δεν είναι μόνο το εμπόρευμα μοίρα της τέχνης αλλά και το αντίστροφο: **η τέχνη μοίρα του εμπορεύματος.**

Δεν είναι τυχαίο πόσο ανεκτική είναι η βιομηχανία του θεάματος με τους καλλιτέχνες. Στήνει βάθρα, δέχεται με ευχαρίστηση το "αιρετικό", το "αντισυμβατικό", καλλιεργεί μια ψευδαίσθηση απεριόριστης ελευθερίας έκφρασης, δέχεται ακόμη και να της επιτεθούν αρκεί βέβαια να μη θίγουν το σκληρό πυρήνα της δομής της. Η αγοραπωλησία (κύρους και χρημάτων) πρέπει να μην διακόπτεται, το "αυθεντικό ή ψεύτικο" (μικρή σημασία έχει) έργο των δημιουργών με μπόλικο ναρκισσισμό προωθείται και αναπαράγεται, μέχρι βέβαια οι "απαιτήσεις" να το αντικαταστήσουν με κάτι καινούριο. Άλλωστε οι αγοραπωλησίες προϋποθέτουν τη φθαρτότητα. Η σκηνή, τα λεφτά, το κοινό, οι ειδικοί, οι από πάνω και οι από κάτω, οι μοιρασμένοι ρόλοι, η "διακριτική" ή όχι ιεραρχία, το δέος και ο σεβασμός, είναι σημεία της τέχνης που αντικατοπτρίζουν ολόκληρη την καθημερινότητα των προστακτικών.

Η πραγματικότητα του καθημερινού βιώματος και των προσδοκιών του, του ίδιου τελικά του κοινωνικού ανταγωνισμού πρέπει συνεχώς να εξορίζεται. Να υπάρχει μόνο η πραγματικότητα των αντικειμένων, το "όνειρο" και η αισθητική των διαμεσολαβητών. Να είσαι πάντα κάποιος άλλος, να θέλεις πάντα κάτι άλλο, να εκφράζεσαι με κυριαρχικούς κώδικες, να εντάσσεις την αγοραπωλησία σε κάθε σχέση σου, να καταναλώνεις και να καταναλώνεσαι, να μην αντιλαμβάνεσαι ποτέ τη θέση που σου επιφυλάσσει η ελεγχόμενη επιβίωση, να υπακούς "ικανοποιημένος". Για να μπορούν οι καθημερινές λεηλασίες της κάθε εξουσίας να μένουν αλώβητες.

Κάποια ερωτήματα, χωρίς ασφαλώς γλωσσολογικές αναζητήσεις. Λέξεις που κυριαρχούν εκεί όπου υπάρχει η έκφραση και με έναν αυτονόητο τρόπο έχουν κατορθώσει να εξαλείψουν τα αντίθετά τους όχι μόνο από τα λεξικά, αλλά πολύ περισσότερο από τον καθημερινό λόγο και εμπειρία. Και είναι αυτό ακριβώς το μαγικό αυτονόητο της τέχνης που θα δημιουργήσει με την σειρά του τα αυτονόητα του θεατή, του κοινού, έτοιμου να προσφέρει κάθε λογής ασυλία σε αυτό που συμβαίνει πάνω και πίσω απο τις σκηνές. Για να κερδίσει ως αντάλλαγμα όχι επικοινωνία ή συμμετοχή *-πράγματα αδιάφορα που χάνονται κάπου ανάμεσα στη φωτισμένη σκηνή και το σκοτεινό κοινό-* αλλά λίγες στιγμές φωταγωγημένης αμνησίας μιας καθημερινότητας εξαναγκασμών. Και το κοινό ή απόλυτα σιωπηλό ή άναρθρα θορυβώδες θα συνεχίσει να επιβεβαιώνει ότι οι κυρίαρχες μυθοπλασίες απαιτούν τον μονόλογο ντυμένο ίσως καμιά φορά στη φορεσιά ενός φαντασιακού διαλόγου πομπού-δέκτη, και ότι ούτε φοβούνται την κριτική *-πολλές φορές μάλιστα την επισπεύδουν-* αρκεί να προέρχεται εκ των έσω. Ο βασιλιάς μπορεί να είναι πλέον γυμνός αλλά σε καμιά περίπτωση δεν έχει πρόβλημα με τους αυλικούς γελωτοποιούς του ακόμα και όταν παρωδούν τις αναλογίες του σώματός του.

Ξεκινήσαμε λοιπόν απο το σημείο αυτό, της εξεύρεσης των "αντιθέτων", της κατάρρευσης των αυτονόητων και από την υλοποίηση και την κατάκτησή τους ως καθημερινή εμπειρία.

Μια θεατρική ομάδα χωρίς σκηνοθέτες, σπόνσορες και άλλους φιλότεχνους, αλλά με ζωντανά και δρώντα υποκείμενα που καταρχήν γνωρίζουν ότι για την πραγμάτωση της εναντίωσης και της δημιουργίας δεν χρειάζονται τους "ειδικούς" της. Που βιώνει το θέατρο σαν έναν ακόμη

τρόπο για να εκφραστεί ενάντια στους καθημερινούς ρόλους υποταγής και να διοχετεύσει την ενέργειά της κόντρα στις δεξαμενές του θεάματος και του εμπορεύματος. Ένα εγχείρημα που πραγματώνεται ουσιαστικά έξω απο τα θέατρα και μέσα σε χώρους, εκδηλώσεις, καταστάσεις που βασικά τους χαρακτηριστικά είναι η αυτοοργάνωση και το κοινωνικό απελευθερωτικό πρόταγμα. Που θέλει να πειραματίζεται πάνω στα εκφραστικά της μέσα μακριά απο λογικές σχολών, καθηγητών και μεντόρων χωρίς να ευελπιστεί σε δάφνες "ηθοποιίας", χωρίς να διεκδικεί για τον εαυτό της τον τίτλο μιας πρωτοπορίας ή μιας αυθεντίας, που δεν την ενδιαφέρει η έκφραση σαν αυτοσκοπός αλλά σαν κομμάτι της αναζήτησης κοινών απελευθερωτικών διαδρομών.

Για την εύρεση ενός ζωντανού λόγου ενάντια στη λακωνικότητα ή την σιωπή που επιβάλουν σκηνοθέτες, ηθοποιοί, σκηνές και καμαρίνια, εισιτήρια, ειδικοί και ρόλοι άκαμπτοι.

Για την πραγμάτωση της άρνησης και της ρήξης με κάθε τι που κουβαλάει και γεννάει αυτός ο εξουσιαστικός πολιτισμός.

Γιατί τελικά η ανατροπή των θεατρικών δεδομένων δε μπορεί να είναι ξέχωρη απο την ανατροπή των καθημερινών και καταπιεστικών αυτονόητων.

λίγα λόγια για μια *"πουλημένη μούσα"...*

...μια αναπαράσταση του αστικού θεάτρου και των κατά παραγγελία γελωτοποιών

Η ΤΕΧΝΗ ΠΟΥΛΑΕΙ ΑΛΛΑ (ΚΑΙ) ΠΟΙΟΣ ΑΓΟΡΑΖΕΙ....!

Η παράσταση που ετοιμάσαμε ως θεατρική ομάδα του Θερσίτη για να πλαισιώσει το τριήμερο των εκδηλώσεων είναι το αποτέλεσμα της σύνθεσης ενός θεατρικού μονολόγου, που προήλθε μέσα από το ίδιο το σχήμα, και του μονόπρακτου έργου του Σ. Μπέκετ " η Καταστροφή ". Για μια θεατρική ομάδα με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, η συγγραφή νεών κειμένων δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια σταθερή επιδίωξη. Αυτό βέβαια δεν συνεπάγεται την απαξίωση της μέχρι τώρα δραματουργικής παραγωγής. Η πρότασή μας έτσι κι αλλιώς εστιάζει στους όρους και τις συλλογικές διαδικασίες μέσα από τις οποίες προκύπτει η διάθεση για δημιουργία, έκφραση, επικοινωνία και αντίσταση. Ένα σχήμα με αντιιεραρχικά χαρακτηριστικά είναι σε θέση να προσδώσει στην επικοινωνία μια άλλη διάσταση. Η μη διαχωρισμένη αντίληψη για αυτό που ονομάζουμε δημιουργία (και όχι μόνο) αποτελεί μία βασική παραμετρό της. Στόχος μας ήταν ακριβώς να καταδείξουμε την ύπαρξη του διαχωρισμού αυτού από την πλευρά των επαγγελματιών του θεάματος. Και αυτό όχι απλώς ως μία "νατουραλίστική" αναπαράσταση της λειτουργίας του αστικού θεάτρου και των καλλιτεχνικών κύκλων του.

Οι προθέσεις μας ήταν πιο προβοκατόρικες. Επιδιώκουμε να θέσουμε κάποια ερωτήματα και να γίνουμε δέκτες κάποιων άλλων– γνωρίζοντας πολύ καλά τι απορρίπτουμε και τι αντιπροτείνουμε.

Έτσι , τα θεατρικά πρόσωπα του έργου (πρόσωπα υπαρκτά και τόσο αναγνωρίσιμα) και ο τρόπος με τον οποίο τα ίδια αντιλαμβάνονται αυτά που κάνουν, ανήκουν σίγουρα στην κατηγορία αυτών που απορρίπτουμε.

Από την άλλη πλευρά, ο τρόπος και οι όροι με τους οποίους λειτουργούμε για να φτάσουμε στο όποιο αποτέλεσμα (υποδυόμενοι τα πρόσωπα αυτά) ανήκουν στην κατηγορία εκείνων που αντιπροτάσσουμε.

Θερσίτης ΧΩΡΟΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ